

Arrest

**nr. 66 065 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 15 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 december 2011 in kennis gesteld.

1.3. Verzoekers gingen hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 januari 2011.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde bij arrest van 11 maart 2011 de beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (RvV 11 maart 2011, nr. 65. 610) en zond de zaken terug naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.5. Op 31 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, afkomstig uit Yerevan en daar ook woonachtig. U bent getrouwd met A.(...) D.(...) (O.V. 6.642.742) met wie u een minderjarige dochter E.(...) (O.V. 6.642.742) heeft. Op 1 maart 2008 neemt u samen met uw vriend A.(...) K.(...) deel aan de protestacties in Yerevan na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Tijdens de demonstratie filmt u met uw gsm hoe een politieagent een demonstrant slaat met een metalen staaf. Op 2 maart 2008 bekijkt u de beelden thuis samen met uw vriend A.(...). U geeft hem de beelden zodat hij die openbaar kan maken en zo het regime aanklagen. Uw vriend wordt echter gearresteerd en vertelt de autoriteiten dat u die beelden had gemaakt. Zelf wordt uw vriend veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar. Op 5 maart 2008 bent u aan het werk op de markt. Uw buurman R.(...) belt u op met de melding dat de politie bij u thuis is binnengevallen en daarbij misdragen heeft tegenover uw vrouw en uw moeder. De politie is op zoek naar u. U gaat niet meer naar huis, maar neemt rechtstreeks een taxi naar Alaverdi, het geboortedorp van uw vrouw in de provincie Lori. Als u daar aankomt, belt u uw vrouw op en zegt haar u te komen vervoegen. Samen met uw vrouw verlaat u Armenië diezelfde avond (in de nacht van 5 maart 2008) en trekt via Georgië naar Petrozavodsk in Rusland. Daar verneemt u dat uw schoonbroer meegenomen en geslagen werd door de Armeense politie omdat ze willen weten waar u bent. Uw schoonvader koopt hem vrij. In december 2008 gaat uw vrouw terug naar Armenië om te bevallen van uw dochter. Na de bevalling komt ze u terug vervoegen in Rusland. In Rusland worden u en uw vrouw verschillende keren lastiggevallen en geslagen door skinheads wegens jullie Kaukasische afkomst. Vanuit Rusland laat u via een tussenpersoon in Armenië een nieuw paspoort maken waarin uw oorspronkelijke naam A.(...) wordt veranderd in de naam van uw vrouw, namelijk D.(...). U doet dat uit veiligheidsoverwegingen. Uiteindelijk vliegt u samen met uw vrouw en dochter op 13 juni 2010 van Moskou naar Yerevan terug. Daar neemt u de volgende dag het vliegtuig op de luchthaven van Zvartnots en vliegt naar Parijs. Daar gaat u met de auto naar België waar u op 15 juni 2010 asiel aanvraagt. Op 15 december 2010 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 11 maart 2011. Daarom werd u op 20 mei 2011 nogmaals opgeroepen voor gehoor bij het CGVS. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort, een kopie van de eerste twee pagina's van het paspoort van uw dochter, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw militair boekje en een brief van een Belgische psycholoog.

B. Motivering

Omwille van uw Armeens staatsburgerschap dient uw vrees ten opzichte van de Armeense autoriteiten te worden geëvalueerd. Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u gearresteerd te worden door de Armeense autoriteiten, meer bepaald de politie van Zeytun-Kanakir, en valselijk beschuldigd te worden (van bijvoorbeeld drugsbezit, wapenbezit of verkrachting) omwille van de opname die u maakte tijdens de protestbetogingen op 1 maart 2008 (CGVS p. 5). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt doordat uw verklaringen niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is toegevoegd. U verklaarde immers dat u in de nacht van 29 februari 2008 op 1 maart 2008 om 1 uur de bewuste opname maakte voor het stadhuis, iets verder dan de Franse ambassade, in de Bagaramyanstraat (CGVS p. 13). Daarbij verklaart u dat een politieagent een demonstrant met een metalen buis op het hoofd sloeg (CGVS p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de demonstranten van 20 februari 2008 tot 1 maart 2008 verzamelden en overnachtten op het Vrijheidsplein aan de Opera in Yerevan, dat dat zonder incidenten gebeurde en dat de politie liet betijen tot ze uiteindelijk het plein hardhandig ontruimden in de ochtend van 1 maart 2008 (vanaf 6u40). Later op de dag, vanaf 11u 's morgens, hergroepeerden de demonstranten zich in de buurt van de Franse ambassade en het stadhuis waar het in de namiddag tot incidenten kwam tussen politie en demonstranten. Bijgevolg is het onmogelijk dat u een video-opname maakte van de agent die een demonstrant sloeg op het door u vermelde tijdstip en locatie (1 maart 2008 om 1u 's nachts voor het stadhuis). Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaart u

dat u uw vrouw op de hoogte bracht van de opname die u maakte toen ze u belde op 2 maart 2008 van op haar werk (in het ziekenhuis) (CGVS p. 14), terwijl uw vrouw verklaart dat ze er van u van hoorde op 2 maart 2008 toen jullie thuis waren (CGVS vrouw p. 7). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'misschien herinnert ze zich dat niet' (CGVS p. 19). De tegenstrijdigheid blijft ook na uw verklaring echter aanwezig. Ook verklaart u dat uw schoonbroer gearresteerd werd een paar dagen nadat jullie naar Rusland waren vertrokken en dat hij op dezelfde dag van zijn arrestatie al vrijkwam nadat uw schoonvader een borgsom betaalde (CGVS p. 15), terwijl uw vrouw verklaart dat haar broer (dus uw schoonbroer) 2,5 dagen vastzat tot haar vader het geld betaalde (CGVS vrouw p. 9). Hiermee geconfronteerd, verklaart u 'nee, het was zo niet' (CGVS p. 18). Ook hier blijft de tegenstrijdigheid echter overeind. Daarnaast verklaart u dat u na het binnenvallen van de politie in uw huis op 5 maart 2008 onmiddellijk naar het dorp Alaverdi ging waar uw vrouw u diezelfde avond kwam vergezellen en van waaruit jullie diezelfde avond nog de grens met Georgië overstaken. U verklaart ook dat u uw vrouw aan de telefoon zei dat u in Alaverdi was en dat u op geen enkele ander plaats bent gebleven dan Alaverdi (CGVS p. 14), terwijl uw vrouw verklaart dat u haar aan de telefoon zei dat u in Stepanavan was, dat jullie alleen daar gebleven zijn, dat jullie die dag al doorreisden en dat de stad Stepanavan altijd zo geheten heeft en dat het geen andere naam heeft (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, verklaart u 'dat kan niet' (CGVS p. 19). Opnieuw is dit geen afdoende verklaring en blijft de tegenstrijdigheid bestaan. Verder verklaart u dat u uw moeder vanuit Alaverdi op 5 maart 2008 's avonds belde om te informeren naar haar toestand, dat u te weten kwam dat ze thuis door de burens werd verzorgd en dat u aan uw vrouw gezegd heeft dat u naar de toestand van uw moeder had geïnformeerd en dat haar toestand stabiel was (CGVS p. 15). Uw vrouw echter verklaart dat u naar de toestand van uw moeder informeerde toen jullie al in Rusland waren en dat niemand er in Armenië toen aan dacht omdat iedereen zijn vel wou redden (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'vanuit Rusland ook, van daar ook' (CGVS p. 18). De tegenstrijdigheid in verband met Armenië blijft echter bestaan. Nog in dit verband verklaart u dat u met niemand in Armenië nog contact had toen u naar Rusland was gevlucht (CGVS p. 16), terwijl uw vrouw verklaart dat u wel nog contact had met mensen in Armenië, waarschijnlijk met vrienden, via wie u te horen kreeg over onder andere de arrestatie van uw schoonbroer en de toestand van uw moeder (CGVS vrouw p. 9 & p. 8). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'ik heb vrienden in Moskou. Misschien dacht ze dat ik met mensen uit Armenië sprak dan. Alle dingen die ik te weten kwam, ben ik te weten gekomen via hen' (CGVS p. 18). Aangezien uw vrouw verklaarde dat u het nieuws vernam van uw vrienden in Armenië, is het niet aannemelijk dat ze dit enkel (foutief) veronderstelde. Over uw tweejarig verblijf in Petrozavodsk (Rusland) verklaart u dat u dat jullie in gebouw 10 appartement 1 verbleven en dat uw vrouw slechts éénmaal last had van skinheads, namelijk de aanval in november 2008 op straat waarbij u ook aanwezig was (CGVS p. 17). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie in Petrozavodsk in gebouw 1 appartement 1 verbleven en dat ze behalve het incident in november 2008, nog last had van skinheads, namelijk beledigingen en bierflessen die naar haar gegooid werden. Ze verklaart dat u daarvan op de hoogte bent omdat ze het u verteld heeft (CGVS vrouw p. 10). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u respectievelijk 'het was 10. Het kan niet zijn' (CGVS p. 19) en 'ja, zulke dingen zijn gebeurd' (CGVS p. 18). Er kan echter verwacht worden dat jullie éénduidige verklaringen hierover afleggen. Voorts verklaart u dat de politie van Zeytun-Kanakir in uw afwezigheid nog vaak langskwam bij u thuis in Armenië, dat u dat verzwegen voor uw vrouw omwille van haar gezondheid en dat u over de invallen nooit met haar over gesproken heeft (CGVS p. 4). Uw vrouw echter verklaart dat er na jullie vertrek uit Armenië nog een paar keer politie langskwam bij jullie thuis, dat ze dat wist van haar moeder en van u en dat u haar dat een paar keer zei, zowel in Rusland als in België (CGVS vrouw p. 10). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'het kan niet, ik wou haar niets vertellen' (CGVS p. 19). Ook na uw verklaring blijft de tegenstrijdigheid echter overeind. Gelet op bovenstaande elementen, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u een opname hebben gemaakt op 1 maart 2008, als zou uw vriend A.(...) K.(...) als gevolg van deze opname opgepakt en veroordeeld zijn geweest, als zou de politie bij u thuis binnengevallen zijn op 5 maart 2008 op zoek naar de beelden, als zou u hierdoor gevlucht zijn naar Rusland en als zou uw schoonbroer hierom gearresteerd zijn. Aanvullend dient nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (namelijk het feit dat de autoriteiten u omwille van uw zogenaamde video-opname op 1 maart 2008 zouden zoeken en de daarmee gepaard gaande inval in uw huis, mishandeling van uw vrouw en moeder en arrestaties van uw schoonbroer en vriend) niet aannemelijk.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. De eerste twee pagina's van uw paspoort, uw geboorteakte en uw militair boekje bevestigen uw identiteit, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing. Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst. De brief van de psycholoog vermeldt dat u de symptomen van een depressie heeft (slaapproblemen, hoofdpijn, apathie, lichtgeraaktheid, verminderde etenslust, concentratieverlies), maar is niet van die aard dat het een verklaring zou bieden voor de eerder opgesomde tegenstrijdigheden. Bijgevolg verandert ook dit document niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, afkomstig uit Stepanavan in de provincie Lori en woonachtig in Yerevan. U bent getrouwd met A.(...) D.(...) (O.V. 6.642.742) met wie u een minderjarige dochter E.(...) (O.V. 6.642.742) heeft. Op 1 maart 2008 neemt uw man samen met zijn vriend A.(...) K.(...) deel aan de protestacties in Yerevan na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Tijdens de demonstratie maakt hij een filmopname met zijn gsm, maar u weet niet wat daar precies op te zien is. Op 5 maart 2008 valt de politie uw huis binnen. Alleen u en uw schoonmoeder zijn op dat moment thuis, uw man is aan het werk. Ze zijn op zoek naar uw man. De agenten mishandelen u en uw schoonmoeder. Als gevolg daarvan zal u later een miskraam krijgen. Uw man belt u op en zegt u naar Stepanavan te komen waar hij ondertussen naartoe gevlucht was. Samen met uw man verlaat u Armenië diezelfde avond (in de nacht van 5 maart 2008) en trekt naar Petrozavodsk in Rusland. Daar verneemt u dat uw broer meegenomen en geslagen werd door de Armeense politie omdat ze willen weten waar uw man is. Uw vader koopt hem vrij. Van 10 tot 31 december 2008 gaat u terug naar Armenië om te bevallen van uw dochter. Na de bevalling gaat u terug uw man vervoegen in Rusland. Daar blijft u wonen tot jullie lastiggevallen en geslagen worden door skinheads. Uiteindelijk vliegt u samen met uw man en dochter op 13 juni 2010 van Moskou naar Yerevan terug. Daar neemt u de volgende dag het vliegtuig op de luchthaven van Zvartnots en vliegt naar Parijs. Daar gaat u met de auto naar België waar u op 15 juni 2010 asiel aanvraagt. Op 15 december 2010 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 11 maart 2011. Daarom werd u op 20 mei 2011 nogmaals opgeroepen voor gehoor bij het CGVS. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort.

B. Motivering

U verklaart asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw man en dat u nooit problemen heeft meegemaakt die niets te maken hebben met de problemen van uw man (CGVS p. 6). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De eerste twee pagina's van uw paspoort bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens van u, die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing. Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste: "Omwille van uw Armeens staatsburgerschap dient uw vrees ten opzichte van de Armeense autoriteiten te worden geëvalueerd. Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u gearresteerd te worden door de Armeense autoriteiten, meer bepaald de politie van Zeytun-Kanakir, en valselijk beschuldigd te worden (van bijvoorbeeld drugsbezit, wapenbezit of verkrachting) omwille van de opname die u maakte tijdens de protestbetogingen op 1 maart 2008 (CGVS p. 5). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt doordat uw verklaringen niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is toegevoegd. U verklaarde immers dat u in de nacht van 29 februari 2008 op 1 maart 2008 om 1 uur de

bewuste opname maakte voor het stadhuis, iets verder dan de Franse ambassade, in de Bagaramyanstraat (CGVS p. 13). Daarbij verklaart u dat een politieagent een demonstrant met een metalen buis op het hoofd sloeg (CGVS p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de demonstranten van 20 februari 2008 tot 1 maart 2008 verzamelden en overnachtten op het Vrijheidsplein aan de Opera in Yerevan, dat dat zonder incidenten gebeurde en dat de politie liet betijen tot ze uiteindelijk het plein hardhandig ontruimden in de ochtend van 1 maart 2008 (vanaf 6u40). Later op de dag, vanaf 11u 's morgens, hergroepeerden de demonstranten zich in de buurt van de Franse ambassade en het stadhuis waar het in de namiddag tot incidenten kwam tussen politie en demonstranten. Bijgevolg is het onmogelijk dat u een video-opname maakte van de agent die een demonstrant sloeg op het door u vermelde tijdstip en locatie (1 maart 2008 om 1u 's nachts voor het stadhuis). Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaart u dat u uw vrouw op de hoogte bracht van de opname die u maakte toen ze u belde op 2 maart 2008 van op haar werk (in het ziekenhuis) (CGVS p. 14), terwijl uw vrouw verklaart dat ze er van u van hoorde op 2 maart 2008 toen jullie thuis waren (CGVS vrouw p. 7). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'misschien herinnert ze zich dat niet' (CGVS p. 19). De tegenstrijdigheid blijft ook na uw verklaring echter aanwezig. Ook verklaart u dat uw schoonbroer gearresteerd werd een paar dagen nadat jullie naar Rusland waren vertrokken en dat hij op dezelfde dag van zijn arrestatie al vrijkwam nadat uw schoonvader een borgsom betaalde (CGVS p. 15), terwijl uw vrouw verklaart dat haar broer (dus uw schoonbroer) 2,5 dagen vastzat tot haar vader het geld betaalde (CGVS vrouw p. 9). Hiermee geconfronteerd, verklaart u 'nee, het was zo niet' (CGVS p. 18). Ook hier blijft de tegenstrijdigheid echter overeind. Daarnaast verklaart u dat u na het binnenvallen van de politie in uw huis op 5 maart 2008 onmiddellijk naar het dorp Alaverdi ging waar uw vrouw u diezelfde avond kwam vergezellen en van waaruit jullie diezelfde avond nog de grens met Georgië overstaken. U verklaart ook dat u uw vrouw aan de telefoon zei dat u in Alaverdi was en dat u op geen enkele ander plaats bent gebleven dan Alaverdi (CGVS p. 14), terwijl uw vrouw verklaart dat u haar aan de telefoon zei dat u in Stepanavan was, dat jullie alleen daar gebleven zijn, dat jullie die dag al doorreisden en dat de stad Stepanavan altijd zo geheten heeft en dat het geen andere naam heeft (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, verklaart u 'dat kan niet' (CGVS p. 19). Opnieuw is dit geen afdoende verklaring en blijft de tegenstrijdigheid bestaan. Verder verklaart u dat u uw moeder vanuit Alaverdi op 5 maart 2008 's avonds belde om te informeren naar haar toestand, dat u te weten kwam dat ze thuis door de burens werd verzorgd en dat u aan uw vrouw gezegd heeft dat u naar de toestand van uw moeder had geïnformeerd en dat haar toestand stabiel was (CGVS p. 15). Uw vrouw echter verklaart dat u naar de toestand van uw moeder informeerde toen jullie al in Rusland waren en dat niemand er in Armenië toen aan dacht omdat iedereen zijn vel wou redden (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'vanuit Rusland ook, van daar ook' (CGVS p. 18). De tegenstrijdigheid in verband met Armenië blijft echter bestaan. Nog in dit verband verklaart u dat u met niemand in Armenië nog contact had toen u naar Rusland was gevlucht (CGVS p. 16), terwijl uw vrouw verklaart dat u wel nog contact had met mensen in Armenië, waarschijnlijk met vrienden, via wie u te horen kreeg over onder andere de arrestatie van uw schoonbroer en de toestand van uw moeder (CGVS vrouw p. 9 & p. 8). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'ik heb vrienden in Moskou. Misschien dacht ze dat ik met mensen uit Armenië sprak dan. Alle dingen die ik te weten kwam, ben ik te weten gekomen via hen' (CGVS p. 18). Aangezien uw vrouw verklaarde dat u het nieuws vernam van uw vrienden in Armenië, is het niet aannemelijk dat ze dit enkel (foutief) veronderstelde. Over uw tweejarig verblijf in Petrozavodsk (Rusland) verklaart u dat u dat jullie in gebouw 10 appartement 1 verbleven en dat uw vrouw slechts éénmaal last had van skinheads, namelijk de aanval in november 2008 op straat waarbij u ook aanwezig was (CGVS p. 17). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie in Petrozavodsk in gebouw 1 appartement 1 verbleven en dat ze behalve het incident in november 2008, nog last had van skinheads, namelijk beledigingen en bierflessen die naar haar gegooid werden. Ze verklaart dat u daarvan op de hoogte bent omdat ze het u verteld heeft (CGVS vrouw p. 10). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u respectievelijk 'het was 10. Het kan niet zijn' (CGVS p. 19) en 'ja, zulke dingen zijn gebeurd' (CGVS p. 18). Er kan echter verwacht worden dat jullie éénduidige verklaringen hierover afleggen. Voorts verklaart u dat de politie van Zeytun-Kanakir in uw afwezigheid nog vaak langskwam bij u thuis in Armenië, dat u dat verzwegen voor uw vrouw omwille van haar gezondheid en dat u over de invallen nooit met haar over gesproken heeft (CGVS p. 4). Uw vrouw echter verklaart dat er na jullie vertrek uit Armenië nog een paar keer politie langskwam bij jullie thuis, dat ze dat wist van haar moeder en van u en dat u haar dat een paar keer zei, zowel in Rusland als in België (CGVS vrouw p. 10). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'het kan niet, ik wou haar niets vertellen' (CGVS p. 19). Ook na uw verklaring blijft de tegenstrijdigheid echter overeind. Gelet op bovenstaande elementen, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u een opname hebben gemaakt op 1 maart 2008, als zou uw vriend A.(...) K.(...) als gevolg van deze opname opgepakt en veroordeeld zijn geweest, als zou de politie bij u thuis binnengevallen zijn op 5 maart 2008 op zoek naar de beelden, als zou u hierdoor gevlucht zijn naar Rusland en als zou uw schoonbroer hierom gearresteerd zijn. Aanvullend dient nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de

kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (namelijk het feit dat de autoriteiten u omwille van uw zogenaamde video-opname op 1 maart 2008 zouden zoeken en de daarmee gepaard gaande inval in uw huis, mishandeling van uw vrouw en moeder en arrestaties van uw schoonbroer en vriend) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. De eerste twee pagina's van uw paspoort, uw geboorteakte en uw militair boekje bevestigen uw identiteit, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing. Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst. De brief van de psycholoog vermeldt dat u de symptomen van een depressie heeft (slaapproblemen, hoofdpijn, apathie, lichtgeraaktheid, verminderde etenslust, concentratieverlies), maar is niet van die aard dat het een verklaring zou bieden voor de eerder opgesomde tegenstrijdigheden. Bijgevolg verandert ook dit document niets aan deze beslissing."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers menen tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Verzoekers menen dat er wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, aangezien ze gevaar lopen in Armenië. Ze herhalen dat hun asielaanvraag is gebaseerd op het feit dat zij vrezen in Armenië het slachtoffer te zullen worden van arrestaties en represailles vanwege de autoriteiten en zetten daarbij de feiten terug uiteen. Verzoekers verwijzen naar diverse mensenrechtenverslagen, met name naar het 'Algemeen ambtsbericht Armenië' (bijlage 3, Algemene informatie, 'Algemeen ambtsbericht Armenië', augustus 2010, blz. 38-41), dat zij in bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen en waaruit blijkt dat het politiek en juridische apparaat in Armenië doordrongen is van corruptie en dat politieagenten gebruik maken van mishandelingen tijdens gehoren. Verzoekers benadrukken dat ze vrezen te zullen worden gearresteerd en dat ze tijdens hun opsluiting slachtoffer van mishandelingen zullen worden. De gronden waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gebaseerd om hen de hoedanigheid van vluchteling te weigeren, zijn volgens verzoekers niet correct omwille van twee redenen. Vooreerst worden verzoekers' problemen ten onrechte geringschat. Hun problemen zijn namelijk wel ernstig genoeg in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal stelt. Deze laatste verwijst ten onrechte naar algemene informatie om tot het besluit te komen dat de verklaringen en gebeurtenissen volgens deze informatie niet met elkaar overeenstemmen. Deze benadering is volgens verzoekers te algemeen en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de toestand ter plaatse, aangezien de omstandigheden waarin verzoekers in Armenië leefden wel van die aard waren dat zij genoodzaakt waren om het land te verlaten, zoals blijkt uit hun verklaringen. Verzoekers stellen vervolgens dat het Commissariaat-generaal selectief te werk is gegaan bij de analyse van verzoekers' verklaringen, waardoor enkel wordt aangetoond dat het Commissariaat-

generaal geen blijk geeft van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Ten tweede zijn verzoekers niet akkoord met de opmerking van het Commissariaat-generaal waarbij hij de oprechtheid van verzoekers' verklaringen in vraag stelt omwille van tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden kunnen volgens verzoekers niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in de verklaringen en dus de kern van hun asielaanvraag onmogelijk aantasten. Daarnaast heeft het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekers hebben opgelopen, aangezien het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs kan zorgen voor een vertekend beeld van de werkelijkheid. Verzoekers besluiten dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden ter plaatse en met de gegevens van het dossier en de opmerkingen en argumenten van verzoekers.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, vrezen verzoekers slachtoffer te worden van foltering, onmenselijke, vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers benadrukken dat ze tijdens hun gehoor op voldoende wijze hebben kunnen aantonen dat hun leven in gevaar is en dat het Commissariaat-generaal ten onrechte onvoldoende de problemen erkent die ze ondervinden, wat een manifeste beoordelingsfout uitmaakt. Verzoekers legden bij de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie neer van hun paspoort en van hun dochters paspoort, alsook de geboorteakte van eerste verzoeker en zijn militair boekje. Bij het Commissariaat-generaal legden ze een attest van een Belgische psycholoog voor. Aan hun verzoekschrift voegen ze het '*Algemeen ambtsbericht Armenië*' toe, gepubliceerd in augustus 2010 (bijlage 3, Algemene informatie, '*Algemeen ambtsbericht Armenië*', augustus 2010, blz. 38-41).

2.2. De verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er in hunnen hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat hun vrees actueel moet zijn hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, waarin het criterium "*gegronde vrees voor vervolging*" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Blijkens het administratief dossier baseren verzoekers hun asielrelaas op de vrees van eerste verzoeker om veroordeeld te worden wegens een video-opname die met de GSM werd gemaakt tijdens de demonstraties op 1 maart 2008 waarop te zien is hoe een agent een demonstrant sloeg met een stok (eerder ingediend AD, stukken 18 en 19, Vragenlijsten DVZ, p. 2). Hierbij moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van die aard is dat personen met het voorgehouden profiel van eerste verzoeker, met name een gewone sympathisant (AD na vernietigingsarrest, stuk 7A, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 3) geen vervolging dienen te vrezen naar aanleiding van de demonstraties van maart 2008. Deze bevinding vindt haar grondslag in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (AD na vernietigingsarrest, stuk 12, SRB Armenië 14/10/2010, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm presidentsverkiezingen van februari 2008). Uit dit document blijkt namelijk dat diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten, unaniem bevestigen dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen risico lopen op enige vorm van vervolging in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers voormelde informatie, die door hen gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, geenszins weerleggen. De citaten uit het Algemeen Ambtsbericht van augustus 2010 dat de rechtsgang en mishandeling door politiediensten bespreekt, laten niet toe te besluiten dat er actueel wél nog personen

zouden worden vervolgd in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 2008. De Raad wijst er ook op dat de informatie waarop zijn conclusies zijn gestoeld van recentere datum is dan dit Ambtsbericht. De vaststelling dat de ingeroepen vervolgingsfeiten geen actueel karakter hebben, volstaat in het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk hebben gemaakt. Hierdoor is elke discussie over de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd, volkomen irrelevant, zodat de middelen, in zoverre zij hierop betrekking hebben, evenmin dienstig zijn. De uittreksels uit het Algemeen Ambtsbericht van 2010 volstaan ook niet om aan te tonen dat er actueel in Armenië een gewapend conflict heerst zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN